

Arrest

nr. 301 679 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. KNALLER
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. KNALLER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten.

Artikel 7. alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis van 23.08.2012 tot 01.02.2013 voor helling en voor deelname aan een vereniging van misdadigers.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 12.05.2023 voor heling, witwassen van vermogensvoordelen en vereniging van misdadigers.

Op 11.05.2023 omstreeks 17u45 kunnen politiediensten een gestolen voertuig intercepteren in de Zuidlaan te 1000 Brussel. Het betreft een voertuig Mercedes A-klasse, ontvreemd te Machelen op 20.04.2023. De twee inzittenden kunnen geïdentificeerd worden als zijnde S.A., bestuurder en betrokkene als passagier. Tijdens de fouille wordt bij S.A. 2 547,30 euro en bij betrokkene 10 230 euro getroffen.

S.A. verklaart tijdens verhoor dat hij op 08.05.2023 vanuit Turkije naar België is gekomen om hier een vrachtwagen op te halen waarmee hij terug naar Turkije zou rijden. Dit soort transport zou hij reeds 15 jaar verrichten. Via zijn werkgever zou hij het oproepnummer van betrokkene verkregen hebben dewelke hem naar de vrachtwagen zou begeleiden. Voordien zou hij C.F. echter nog nooit ontmoet hebben. Volgens S.A. behoorde het voertuig waarin ze geïntercepteerd werden toe aan C.F., hij was niet op de hoogte van het feit dat het om een gestolen wagen ging. Het geldt dat bij hem aangetroffen werd zou bedoeld zijn om de reis tussen België en Turkije te bekostigen. C.F. verklaart tijdens verhoor dat ze op het moment van interceptie inderdaad op weg waren naar Lille alwaar de vrachtwagen zich zou bevinden. Het voertuig zou hij reeds 10 dagen gehuurd hebben van een kennis, 'FATI', dewelke woonachtig zou zijn in een café in la C.d.M. (...) voor een Supermarkt Delhaize met huisnummer (...);

Eender welke aanslag op het vermogen van de mens, inzonderheid op zijn eigendomsrechten, op stoffelijke goederen, in een democratische samenleving waarvan deze rechten een belangrijke pijler zijn, de openbare veiligheid ten zeerste in het gedrang brengt. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 20.06.2023. Betrokkene laat echter na deze vragenlijst aan de Administraties over¹ te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. In het dossier bevindt zich wel een verblijfsstuk voor Frankrijk waaruit blijkt dat de betrokkene in Frankrijk recht op verblijf zou hebben in zijn hoedanigheid als vluchteling. Het staat de betrokkene vrij om terug te keren naar Frankrijk indien dit document nog steeds geldig is en indien hij nog steeds als vluchteling erkend is. Indien de betrokkene oordeelt dat zijn vrees niet langer actueel is, staat het hem ook vrij om terug te

keren naar zijn land van herkomst De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 11.05.2023 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1680 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis van 23.08.2012 tot 01.02.2013 voor heling en voor deelname aan een vereniging van misdadigers.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 12.05.2023 voor heling, witwassen van vermogensvoordelen en vereniging van misdadigers.

Op 11.05.2023 omstreeks 17u45 kunnen politiediensten een gestolen voertuig intercepteren In de Zuidlaan te 1000 Brussel. Het betreft een voertuig Mercedes A-klasse, ontvreemd te Machelen op 20.04.2023. De twee Inzittenden kunnen geïdentificeerd worden als zijnde S.A., bestuurder en betrokkene als passagier. Tijdens de fouille wordt bij S.A. 2 547,30 euro en bij betrokkene 10 230 euro getroffen.

S.A. verklaart tijdens verhoor dat hij op 08.05.2023 vanuit Turkije naar België is gekomen om hier een vrachtwagen op te halen waarmee hij terug naar Turkije zou rijden. Dit soort transport zou hij reeds 15 jaar verrichten. Via zijn werkgever zou hij het oproepnummer van betrokkene vertragen hebben dewelke hem naar de vrachtwagen zou begeleiden. Voordien zou hij C.F. echter nog nooit ontmoet hebben. Volgens S.A. behoorde het voertuig waarin ze geïntercepteerd werden toe aan G.F., hij was niet op de hoogte van het feit dat het om een gestolen wagen ging. Het geldt dat bij hem aangetroffen werd zou bedoeld zijn om de reis tussen België en Turkije te bekostigen. C.F. verklaart tijdens verhoor dat ze op het moment van interceptie inderdaad op weg waren naar Lille alwaar de vrachtwagen zich zou bevinden. Het voertuig zou hij reeds 10 dagen gehuurd hebben van een kennis, 'FATI', dewelke woonachtig zou zijn in een café in la C.d.M. (...) voor een Supermarkt Delhaize met huisnummer (...).

Eender welke aanslag op het vermogen van de mens, inzonderheid op zijn eigendomsrechten, op stoffelijke goederen, in een democratische samenleving waarvan deze rechten een belangrijke pijler zijn, de openbare veiligheid ten zeerste in het gedrang brengt. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Op 30 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten
(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.06 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1, tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat.

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis van 23.08.2012 tot 01.02.2013 voor heling en voor deelname aan een vereniging van misdadigers.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 12 05 2023 voor heling, witwassen van vermogensvoordelen en vereniging van misdadigers.

Op 11.05.2023 omstreeks 17u45 kunnen politiediensten een gestolen voertuig intercepteren in de Zuidlaan te 1000 Brussel Het betreft een voertuig Mercedes A-klasse, ontvreemd te Machelen op 20 04.2023. De twee inzittenden kunnen geïdentificeerd worden als zijnde SA, bestuurder en betrokkene als passagier. Tijdens de fouille wordt bij S.A. 2 547.30 euro en bij betrokkene 10 230 euro getroffen. S A verklaart tijdens verhoor dat hij op 08.05.2023 vanuit Turkije naar België is gekomen om hier een vrachtwagen op te halen waarmee hij terug naar Turkije zou rijden. Dit soort transport zou hij reeds 15 jaar verrichten. Via zijn werkgever zou hij het oproepnummer van betrokkene verkregen hebben dewelke hem naar de vrachtwagen zou begeleiden. Voordien zou hij C.F. echter nog nooit ontmoet hebben. Volgens S.A. behoorde het voertuig waarin ze geïntercepteerd werden toe aan C.F., hij was niet op de hoogte van het feit dat het om een gestolen wagen ging. Het geldt dat bij hem aangetroffen werd zou bedoeld zijn om de reis tussen België en Turkije te bekostigen. C.F. verklaart tijdens verhoor dat ze op het moment van interceptie inderdaad op weg waren naar Lille alwaar de vrachtwagen zich zou bevinden. Het voertuig zou hij reeds 10 dagen gehuurd hebben van een kennis, 'FATI', dewelke woonachtig zou zijn in een café in la C.d.M. (...) voor een Supermarkt Delhaize met huisnummer (...)

Eender welke aanslag op het vermogen van de mens, inzonderheid op zijn eigendomsrechten, op stoffelijke goederen, in een democratische samenleving waarvan deze rechten een belangrijke pijler zijn, de openbare veiligheid ten zeerste in het gedrang brengt

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 20.06.2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. In het dossier bevindt zich wel een verblijfsstuk voor Frankrijk waaruit blijkt dat de betrokkene in Frankrijk recht op verblijf zou hebben in zijn hoedanigheid als vluchteling. Het staat de betrokkene vrij om terug te keren naar Frankrijk indien dit document nog steeds geldig is en indien hij nog steeds als vluchteling erkend is. Indien de betrokkene oordeelt dat zijn vrees niet langer actueel is. staat het hem ook vrij om terug te keren naar zijn land van herkomst. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld

dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van het adagium "*le pénal tient le civil en état*" zoals gedefinieerd door voormalig artikel 4 van de inleidende titel van het Strafwetboek, van het vermoeden van onschuld als algemeen rechtsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het vermoeden van onschuld en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar eerste en tweede middel uiteen als volgt:

“Première branche

En ce que la partie adverse a pris un ordre de quitter le territoire à l'encontre du requérant ;

Alors que dans le cadre de la procédure judiciaire, le Ministère de la Justice a pris une décision lui interdisant de quitter le territoire du Royaume ;

Que la partie adverse a une obligation de motivation formelle ;

Que cette obligation de motivation formelle «à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (C.C.E., n° 129.161, 11 septembre 2014 ; C.C.E., n° 259.379, 13 août 2021).

Qu'en l'espèce, la Chambre du Conseil a rendu une ordonnance en date du 29 juin 2023, soit antérieurement à l'ordre de quitter le territoire pris par la partie adverse, interdisant au requérant de quitter le territoire du Royaume ;

Qu'il résulte de la motivation du premier acte attaqué, comme d'ailleurs du second acte attaqué, que la partie adverse s'est parfaitement informée au sujet des décisions judiciaires prises à l'égard du requérant par les tribunaux de l'ordre judiciaire ;

Que vu les conditions imposées au requérant par le Ministère de la Justice, conditions constituant des dispositions d'ordre public résultant d'une ordonnance rendue par une Chambre correctionnelle le 29 juin 2023 qui indique sous le point C 2 « Zich niet naar het buitenland te begeven » ;

Que le requérant se doit de respecter cette injonction sous peine d'être à nouveau incarcéré dans un établissement pénitentiaire en Belgique ;

Que la décision prise par la Chambre du conseil impose au requérant de se présenter à première demande et d'assister à toutes les audiences qui se tiendront dans le cadre du dossier qui l'occupe ;

Que le requérant ne peut ainsi quitter le territoire, raison pour laquelle la prise même du premier acte attaqué est irrégulière ;

Que l'ordre pénal est l'un des trois ordres judiciaires qui doit être respecté ;

Que toute la matière du droit pénal est d'ordre public, ne pouvant être mise en branle par une autre règle ;

Que le pénal tient le civil en état, ce qui démontre la priorité des règles de l'ordre pénal face aux autres décisions ;

Que le Conseil du contentieux des Étrangers a déjà par le passé rejeté un ordre de quitter le territoire du Secrétaire d'État à l'Asile et à la Migration alors que le requérant devait être à la disposition de la justice.

Que dans un arrêt n°207832 rendu en date du 17 août 2018, le Conseil du contentieux des Étrangers souligne l'impossibilité d'expulser le requérant, Yassine B., puisque cela l'empêche de répondre aux conditions posées par la justice, à savoir être disponible à tout moment pour un entretien supplémentaire ou une reconstitution. En effet, lors d'un contrôle de police, Yassine B. avait paniqué car il n'avait pas de papiers valides. Arrêté pour tentative d'homicide involontaire sur agent de police, et après deux mois de prison, sa famille a payé sa caution. Néanmoins, ce dernier n'a pas été libéré. Il a reçu un ordre de quitter le territoire et a dû se rendre en centre fermé.

Que dans le cas de distorsions entre deux décisions de deux Ministères différents (dans ce cas- ci le Ministère de l'Intérieur et le Ministère de la Justice), l'application du droit pénal prévaut sur le droit des étrangers puisque justice doit être rendue, ce qui ne serait pas possible en cas de départ du requérant du territoire belge, la procédure pénale devant se terminer afin de permettre aux tribunaux de l'ordre pénal de rendre la justice ;

Que l'acte attaqué ne respecte pas l'ordre judiciaire et le besoin d'ordre public de permettre à l'Etat belge (Ministère de la Justice) de mener à bien le bon cours d'une procédure pénale ;

L'acte attaqué est donc illégal et pas légalement motivé, ne prenant pas en considération l'ensemble des éléments de la cause ;

La partie adverse se réfère à la procédure pénale, mais ne tient compte que d'une infime partie de cette procédure, faisant totalement abstraction de l'ensemble de l'instruction en cours et des décisions prises par les tribunaux de l'ordre judiciaire ;

La décision étant de surcroît antérieure à celle prise par la partie adverse, il incombe au requérant de la respecter sous peine de violer les conditions lui imposées par l'Ordre judiciaire ;

Que le requérant ne peut de surcroît comprendre la prise d'une décision contradictoire avec celle prise à son encontre par le Ministère de la Justice, la prise de l'ordre de quitter le territoire étant en contradiction totale avec les conditions imposées au requérant par une ordonnance prise par l'ordre judiciaire ;

Attendu que la motivation n'est ainsi pas adéquate, pouvant même être considéré comme étant inintelligible, violant par conséquent les dispositions visées à la première branche du présent moyen.

Seconde branche

En ce que le premier acte attaqué contraint le requérant de quitter immédiatement le territoire belge ainsi que le territoire des Etats faisant partie de l'Espace Schengen ;

Alors que dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire, première acte attaqué, la partie adverse invite explicitement le requérant à rejoindre la France, indiquant que le requérant est libre de retourner en France, pays dans lequel il aurait obtenu un droit d'asile ;

Que dans ces circonstances, la partie adverse en peut enjoindre au requérant de quitter le territoire des pays faisant partie de l'espace Schengen, la France faisant partie de cet espace et des accords Schengen ;

Que l'incohérence est ici totale, la partie adverse ne peut d'un côté donner l'injonction au requérant de quitter le territoire des états Schengen et de l'autre côté proposer au requérant de retourner en France ;

Que l'acte attaqué n'est ainsi pas adéquatement motivé ;

Attendu qu'en décidant comme elle l'a fait, la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision violant les articles visés sous le présent moyen.

Troisième branche

En ce que la première décision attaquée stipule que le requérant n'aurait pas de problèmes de santé, pas de partenaire et pas d'enfants mineurs ;

Alors que la partie adverse s'est contenté de motiver son acte par des considérations totalement stéréotypées sans tenir compte d'éléments concrets de la vie du requérant ;

Que la partie adverse fait état de circonstances générales, sans tenir compte des circonstances de la cause et surtout de l'ensemble des éléments de la cause ;

Que le manquement de la partie adverse à son obligation de motivation témoigne du désintérêt de l'Office des Etrangers quant au sort du requérant et au sort de la procédure pénale en cours devant les instances judiciaires belges ;

Que ce n'est pas parce que la motivation est longue qu'elle peut véritablement être jugée adéquate et adaptée ;

Que le devoir de diligence requiert pourtant que la partie adverse procède à l'examen complet des informations connues avant de prendre une décision et ce sans faire état de considérations générales et stéréotypées ;

Qu'il est démontré que la partie adverse s'est penchée sur les procédures pénales qui concernent le requérant, sans toutefois prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause ;

Que les motifs invoqués dans la décision attaquée ne sauraient justifier le non-respect de la présomption d'innocence ainsi que du principe de proportionnalité qui s'impose à l'administration belge ;

Qu'en outre, le fait d'inviter le requérant de quitter le territoire belge est disproportionné par rapport à l'intérêt de l'ordre pénal qui justifie la présence du requérant sur le territoire du Royaume, lui imposant de rester au domicile élu, étant celui de sa sœur à K. (...);

Attendu que l'acte attaqué viole donc les articles 2 et 3 de la loi relative à la motivation formelle des actes administratifs, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, le principe de proportionnalité ainsi que les autres dispositions visées aux tenues du présent moyen."

en:

"Première branche

En ce que la seconde décision attaquée est motivée comme suit : « Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze dementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioned » ;

Alors que le requérant n'est pas encore condamné, bénéficiant de la présomption d'innocence qui doit s'appliquer à tout justiciable qui n'a pas encore fait l'objet d'une condamnation définitive ;

Que dans le cas d'espèce, une instruction judiciaire est en cours ;

Que le requérant a été provisoirement libéré dans le cadre de cette procédure ;

Qu'il n'a encore fait l'objet d'aucune condamnation, étant ainsi toujours présumé innocent dans les faits qui pourraient justifier la prise de la seconde décision attaquée ;

Qu'en motivant la seconde décision attaquée par le fait que le requérant aurait violé l'ordre public, la partie adverse violes les dispositions visées dans le cadre du présent moyen ;

Attendu que le second acte viole par conséquent les dispositions visées au présent moyen."

3.2. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in het tweede middel de schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen zijn.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt toegelicht dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie, en dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, waarbij wordt verduidelijkt dat zij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel vijf jaren behalve de voorlopige hechtenis van 23 augustus 2012 tot 1 februari 2013 voor heling en voor deelname aan een vereniging van misdadigers, dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 12 mei 2023 voor heling, witwassen van vermogensvoordelen en vereniging van misdadigers, dat de politiediensten op 11 mei 2023 omstreeks 17u45 een gestolen voertuig kunnen interceperen in de Zuidlaan te 1000 Brussel, dat het een voertuig Mercedes A-klasse betreft, ontvreemd te Machelen op 20 april 2023, dat de twee inzittenden kunnen geïdentificeerd worden als zijnde S.A., bestuurder en de verzoekende partij als passagier, dat tijdens de fouille bij S.A. 2 547,30 euro en bij de verzoekende partij 10 230 euro wordt (aan)getroffen, dat S.A. tijdens verhoor verklaart dat hij op 8 mei 2023 vanuit Turkije naar België is gekomen om hier een vrachtwagen op te halen waarmee hij terug naar Turkije zou rijden, dat hij dit soort transport reeds vijftien jaar zou verrichten, dat hij via zijn werkgever het oproepnummer van de verzoekende partij verkregen zou hebben dewelke hem naar de vrachtwagen zou begeleiden, dat hij de verzoekende partij voordien echter nog nooit ontmoet zou hebben, dat het voertuig waarin ze geïntercepteerd werden volgens S.A. toebehoorde aan de verzoekende partij, dat hij niet op de hoogte was van het feit dat het om een gestolen wagen ging, dat het geld dat bij hem aangetroffen werd zou bedoeld zijn om de reis tussen België en Turkije te bekostigen, dat de verzoekende partij tijdens het verhoor verklaart dat ze op het moment van de interceptie inderdaad op weg waren naar Lille alwaar de vrachtwagen zich zou bevinden, dat zij het voertuig reeds tien dagen zou gehuurd hebben van een kennis, ‘F. (...)’, dewelke woonachtig zou zijn in een café in la C.d.M. voor een supermarkt Delhaize met huisnummer (...), dat eender welke aanslag op het vermogen van de mens, inzonderheid op zijn eigendomsrechten, op stoffelijke goederen, in een democratische samenleving waarvan deze rechten een belangrijke pijler zijn, de openbare veiligheid ten eerste in het gedrang brengt en dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens geeft de verzoekende partij weerslag van haar onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “*Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 20.06.2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst aan de Administraties over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de*

Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. In het dossier bevindt zich wel een verblijfsstuk voor Frankrijk waaruit blijkt dat de betrokkene in Frankrijk recht op verblijf zou hebben in zijn hoedanigheid als vluchteling. Het staat de betrokkene vrij om terug te keren naar Frankrijk indien dit document nog steeds geldig is en indien hij nog steeds als vluchteling erkend is. Indien de betrokkene oordeelt dat zijn vrees niet langer actueel is, staat het hem ook vrij om terug te keren naar zijn land van herkomst. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.” Tenslotte motiveert de verwerende partij waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Enerzijds, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat (i) de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat de verzoekende partij minstens sinds 11 mei 2023 in België verblijft, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en (ii) dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde, waarna de concrete motieven die in het kader van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uiteengezet worden, volledig worden hernomen.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar herneemt de verwerende partij de concrete motieven die in het kader van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in het bestreden bevel uiteengezet worden, waarna zij besluit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Tot slot geeft de verwerende partij weerslag van haar onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij de motieven van het bestreden bevel omtrent het onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volledig herneemt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het bestreden bevel enkel heeft gemotiveerd op basis van volstrekt stereotiepe overwegingen zonder rekening te houden met concrete elementen uit haar leven, dat de verwerende partij verwijst naar algemene omstandigheden zonder rekening te houden met de omstandigheden van de zaak en vooral met alle elementen van de zaak, merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS). Mede gelet op wat volgt en daargelaten de niet betwiste vaststelling dat zij zelf nagelaten heeft, niettegenstaande zij daarom gevraagd werd, het bestuur in kennis te stellen van de specifieke elementen van haar dossier, verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke concrete elementen uit haar leven of met welke omstandigheden of elementen van de zaak de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening had moeten houden of omtrent welke elementen zij had moeten motiveren. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij haar motiveringsplicht niet is nagekomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, zodat de middelen worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De verzoekende partij stelt dat de Minister van Justitie in het kader van de gerechtelijke procedure een besluit heeft uitgevaardigd dat haar verbiedt het grondgebied van het Koninkrijk te verlaten, dat de verwerende partij een formele motiveringsplicht heeft, dat de raadkamer bij beschikking van 29 juni 2023, dus voor het nemen van het bestreden bevel, haar verboden heeft het grondgebied van het Koninkrijk te verlaten, dat uit de motivering van de eerste en tweede bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij volledig op de hoogte was van de gerechtelijke beslissingen die de rechtbanken van het gerechtelijk apparaat jegens haar hadden genomen. De verzoekende partij wijst op de voorwaarden die het Ministerie van Justitie aan haar heeft opgelegd, voorwaarden die, zo stelt zij, bepalingen van openbare orde vormen die voortvloeien uit een beschikking van een correctionele kamer van 29 juni 2023, waarin onder punt C 2 staat: "*Zich niet naar het buitenland begeven*", en betoogt verder dat zij aan het verbod moet voldoen of het risico loopt opnieuw in een penitentiaire inrichting in België te worden opgesloten.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, niet blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de beschikking van de raadkamer van 29 juni 2023 waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, minstens laat de verzoekende partij na het tegendeel concreet aannemelijk te maken. De Raad stelt wel vast dat een kopie van de tweede beslissing inzake voorlopige hechtenis van de raadkamer (27ste Kamer) van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 29 juni 2023 (hierna: de beschikking van 29 juni 2023) zich in het administratief dossier bevindt. In deze beschikking wordt onder meer gesteld dat de verzoekende partij zich niet naar het buitenland mag begeven zonder voorafgaandelijke toestemming van de onderzoeksrechter. Aldus blijkt niet dat de beschikking van 29 juni 2023 de verzoekende partij verbiedt om het grondgebied te verlaten, doch slechts dat voorafgaandelijke toestemming van de onderzoeksrechter vereist is opdat de verzoekende partij zich naar het buitenland mag begeven. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, door gevolg te geven aan de thans bestreden beslissingen, het risico loopt opnieuw in een penitentiaire inrichting in België te worden opgesloten. Zij levert immers geen (begin van) bewijs dat zij geen voorafgaandelijke toestemming van de onderzoeksrechter kan verkrijgen. Waar de verzoekende partij in dit verband wijst op de formele motiveringsplicht, kan de Raad slechts vaststellen dat zij met voorgaand betoog niet aantoonde op grond

waarvan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen gehouden was om over de beschikking van 29 juni 2023 te motiveren.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing van de raadkamer haar verplicht om op eerste verzoek te verschijnen en alle zittingen bij te wonen in het kader van haar dossier, wat steun vindt in het administratief dossier. Immers wordt in de beschikking van 29 juni 2023 gesteld dat de verzoekende partij ertoe gehouden is zich persoonlijk aan te bieden bij elke proceshandeling en zich dient aan te bieden “*bij elke oproeping van de politionele of gerechtelijke overheden gelast met het verder onderzoek, alsook van een gebeurlijk aangestelde deskundige, en onmiddellijk positief gevolg verlenen aan de uitnodigingen die deze hem zouden toezenden.*” De verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij bijgevolg het land niet kan verlaten. Immers blijkt uit de beschikking van 29 juni 2023 dat voornoemde voorwaarden gelden voor een termijn van drie maanden, die intussen verstreken is. De verzoekende partij heeft geen stukken neergelegd waaruit blijkt dat voornoemde voorwaarden alsnog werden verlengd. Zelfs indien voornoemde voorwaarden thans nog zouden gelden, hetgeen de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt, kan de verzoekende partij zich ook – mits voorafgaande toestemming van de onderzoeksrechter – vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en, indien zij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn, toestemming vragen om het Belgisch grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar het arrest nr. 207 832 van de Raad van 17 augustus 2018, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangevoerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.8. De verzoekende partij stelt dat het strafrecht één van de drie rechtsordes is die gerespecteerd moeten worden, dat alle zaken van het strafrecht van openbare orde zijn en niet door een andere regel in beweging kunnen worden gebracht, dat “*le pénal tient le civil en état*” de prioriteit van de regels van het strafrecht boven andere beslissingen aantoonde, dat in geval van tegenstrijdigheid tussen twee beslissingen van twee verschillende ministeries (*in casu* het ministerie van Binnenlandse Zaken en het ministerie van Justitie), de toepassing van het strafrecht voorrang heeft op het vreemdelingenrecht, aangezien recht moet worden gedaan, wat niet mogelijk zou zijn indien zij het Belgisch grondgebied zou verlaten, aangezien de strafprocedure moet worden beëindigd om de strafrechter in staat te stellen recht te spreken, dat de eerste bestreden beslissing de rechtsorde en de nood van de openbare orde om de Belgische staat (ministerie van Justitie) in staat te stellen strafvervolging in te stellen, niet eerbiedigt, dat de eerste bestreden beslissing derhalve onrechtmatig is en niet rechtens gemotiveerd, aangezien het geen rekening houdt met alle elementen van de zaak, dat de verwerende partij naar de strafrechtelijke procedure verwijst maar slechts rekening houdt met een klein deel van deze procedure, waarbij zij voorbijgaat aan alle lopende onderzoeken en de beslissingen van de rechtbanken, dat aangezien de beslissing (van de raadkamer) dateert van voor de eerste bestreden beslissing, het bovendien aan haar is om deze beslissing te respecteren, dat zij anders de voorwaarden schendt die haar door de rechterlijke macht zijn opgelegd, dat zij bovendien niet kan begrijpen waarom een beslissing is genomen die in tegenspraak is met de beslissing die het ministerie van Justitie ten aanzien van haar heeft genomen, aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten volledig in tegenspraak is met de voorwaarden die bij een beschikking van de rechterlijke macht aan haar zijn opgelegd en dat de motivering derhalve als ontoereikend en zelfs als onbegrijpelijk kan worden beschouwd.

Mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.7., maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat geen recht kan worden gedaan indien zij het grondgebied zou verlaten. Er blijkt in die zin niet dat het bestreden bevel de rechtsorde en de nood van de openbare orde om de Belgische staat (ministerie van Justitie) in staat te stellen strafvervolging in te stellen, niet eerbiedigt.

De Raad wijst er verder ook op dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 of 74/11 van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. De verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd om daaruit een verder verblijf op het

grondgebied af te dwingen. Daar waar de verzoekende partij benadrukt dat alle zaken van het strafrecht van openbare orde zijn, wijst de Raad erop dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid evenzeer een middel ter vrijwaring van de openbare orde betreft.

Waar de verzoekende partij de schending van het adagium "*le pénal tient le civil en état*" aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel van toepassing is indien omtrent dezelfde feiten als waarvoor een strafonderzoek lopende is, een burgerlijke vordering voor de burgerlijke rechter volgens de regels van het privaatrechtelijk procesrecht wordt ingesteld, of wanneer deze burgerlijke vordering samen met de strafvordering voor het strafgerecht wordt ingesteld (cf. RVS 27 september 2001, nr. 99.205). De bestreden beslissingen, die getroffen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken, betreffen administratieve beslissingen die geen uitstaans hebben met een procedure voor een burgerlijke rechter en de procedure bij de Raad kan evenmin vergeleken worden met een procedure voor een burgerlijke rechter. In deze dient de uitkomst van de strafrechtelijke procedure op grond van het adagium "*le pénal tient le civil en état*" dus niet afgewacht te worden.

De Raad merkt verder ook op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift en mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punten 3.6., 3.7. en 3.10., niet aannemelijk maakt dat zij, indien zij gevolg geeft aan de thans bestreden beslissingen, de voorwaarden schendt die haar door de rechterlijke macht zijn opgelegd of dat het bestreden bevel volledig in tegenspraak is met de voorwaarden die bij een beschikking van de rechterlijke macht aan haar zijn opgelegd. Gelet op deze vaststelling, ziet de Raad dan ook niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, waarom de verwerende partij gehouden was om in het bestreden bevel rekening te houden met alle lopende onderzoeken en de beslissingen van de rechtbanken. De verzoekende partij licht verder ook niet toe met welke andere 'elementen van de zaak' de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont dan ook niet aan dat de motivering van het bestreden bevel als ontoereikend en onbegrijpelijk kan worden beschouwd.

3.9. De verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel haar verplicht om het Belgisch grondgebied, alsmede het grondgebied van de staten die deel uitmaken van het Schengengebied, onmiddellijk te verlaten, terwijl de verwerende partij de verzoekende partij in de motivering van het bestreden bevel uitdrukkelijk uitnodigt om naar Frankrijk terug te keren, waarbij zij aangeeft dat het haar vrijstaat om terug te keren naar Frankrijk, het land waar zij recht op asiel zou hebben verkregen, dat de verwerende partij haar in deze omstandigheden niet kan gelasten het grondgebied van landen die deel uitmaken van het Schengengebied te verlaten, aangezien Frankrijk deel uitmaakt van dit gebied en van de Schengenakkoorden, dat hier sprake is van een totale incoherentie, dat de verwerende partij haar niet enerzijds kan gelasten het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten en haar anderzijds voorstellen naar Frankrijk terug te keren, dat het bestreden bevel derhalve ontoereikend is gemotiveerd.

In het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen "*tenzij (z)ij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*". Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat zich in het dossier een verblijfsstuk voor Frankrijk bevindt waaruit blijkt dat de verzoekende partij in Frankrijk recht op verblijf zou hebben in haar hoedanigheid als vluchteling, dat het haar vrijstaat terug te keren naar Frankrijk indien dit document nog steeds geldig is en indien zij nog steeds als vluchteling is erkend. Er blijkt niet dat er hier sprake is van een 'totale incoherentie', minstens slaagt de verzoekende partij er niet in om het tegendeel aannemelijk te maken. Immers blijkt uit de eerst vermelde motieven dat indien de verzoekende partij beschikt over documenten die vereist zijn om zich naar het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te begeven (*in casu* blijkt de verzoekende partij in het bezit te zijn (geweest) van een verblijfsstuk voor Frankrijk), zij er slechts toe gehouden is het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten. Mocht alsnog blijken dat zij niet over "*de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*" beschikt, dan dient zij, zo blijkt uit de motieven van het bestreden bevel, het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij het bestreden bevel ontoereikend heeft gemotiveerd.

3.10. De verzoekende partij levert vervolgens kritiek op de motieven in het bestreden bevel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij haar besluit enkel heeft gemotiveerd op basis van volstrekt stereotiepe overwegingen zonder rekening te houden met concrete elementen uit haar leven, dat de verwerende partij verwijst naar algemene omstandigheden zonder rekening te houden met de omstandigheden van de zaak en vooral met alle elementen van de zaak, dat

het feit dat de verwerende partij haar motiveringsplicht niet is nagekomen aan toont dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen belangstelling heeft voor haar lot en voor het lot van de strafprocedure die voor de Belgische rechterlijke instanties hangende is, dat het niet is omdat de motivatie lang is, dat deze werkelijk als adequaat en passend kan worden beschouwd, dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de verwerende partij alle bekende informatie onderzoekt alvorens een beslissing te nemen, en dit zonder algemene en stereotiepe overwegingen te maken, dat is aangetoond dat de verwerende partij de strafzaak tegen haar heeft onderzocht zonder evenwel rekening te houden met alle elementen van de zaak, dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen dat het vermoeden van onschuld en het voor de Belgische administratie bindende evenredigheidsbeginsel niet zijn geëerbiedigd, dat het feit dat zij wordt verzocht het Belgisch grondgebied te verlaten, onevenredig is aan het belang van de strafbeschikking die haar aanwezigheid op het grondgebied van het Koninkrijk rechtvaardigt, door haar te verplichten in haar gekozen woonplaats, namelijk die van haar zus te K., te blijven.

De Raad herhaalt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

In het bestreden bevel wordt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – gemotiveerd dat de verzoekende partij het ontvangstbewijs betreffende de hoorplicht getekend heeft op 20 juni 2023, dat zij echter naliet deze vragenlijst aan de administratie over te maken en zij aldus naliet op eigen initiatief de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid werd gegeven om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt kenbaar te maken, dat aldus de administratie niet in het bezit is van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Gelet op het feit dat zij, niettegenstaande zij daarom gevraagd werd, geen elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, kan zij niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij met concrete elementen uit haar leven ten onrechte geen rekening heeft gehouden, dat de verwerende partij verwijst naar algemene omstandigheden zonder rekening te houden met de omstandigheden van de zaak en vooral met alle elementen van de zaak. Bovendien laat verzoekende partij, ter gelegenheid van haar verzoekschrift, na toe te lichten met welke ‘concrete elementen uit haar leven’ of met welke omstandigheden of elementen van de zaak, die betrekking hebben op het hoger belang van het kind, haar gezins- en familieleven of haar gezondheidstoestand, de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motieven in de eerste bestreden beslissing betreffende artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

3.11. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog doelt op ‘concrete elementen uit haar leven’ en ‘omstandigheden van de zaak’ die geen betrekking hebben op het hoger belang van het kind, haar familie- en gezinsleven of haar gezondheidstoestand en meer specifiek wijst op de elementen betreffende haar strafzaak, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punten 3.6., 3.7. en 3.8., niet aannemelijk maakt dat de door haar ter gelegenheid van haar verzoekschrift aangevoerde ‘concrete elementen van haar leven’ en omstandigheden of elementen van de zaak door de verwerende partij ten onrechte niet in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hierover in de bestreden beslissingen ten onrechte niet werd gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen met bepaalde relevante door haar gekende informatie, die een impact kon hebben op het nemen van deze beslissingen, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen dat het vermoeden van onschuld niet is geëerbiedigd, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.12. en waaruit zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij het vermoeden van onschuld bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft miskent.

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat zij wordt verzocht het Belgisch grondgebied te verlaten onevenredig is aan het belang van de strafprocedure die haar aanwezigheid op het grondgebied van het Koninkrijk rechtvaardigt en haar verplicht op de door haar gekozen woonplaats, namelijk die van haar zus te K., te blijven, merkt de Raad vooreerst op dat uit de beschikking van 29 juni 2023 blijkt dat de verzoekende partij woonstkeuze doet op het adres te K., doch dat zij een adreswijziging kan aanvragen bij de onderzoeksrechter. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij verplicht is op haar gekozen woonplaats te blijven en toont met haar betoog evenmin aan dat zij geen woonstkeuze in het buitenland kan aanvragen. Verder wijst de Raad nogmaals op hetgeen uiteengezet wordt in punten 3.6., 3.7 en 3.8., waaruit blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat het bestreden bevel onverenigbaar is met het belang van de strafprocedure, zodat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel het evenredigheidsbeginsel heeft miskent, minstens slaagt de verzoekende partij er met haar betoog niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

3.12. Betreffende de eerste bestreden beslissing stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen dat het vermoeden van onschuld en het voor de Belgische administratie bindende evenredigheidsbeginsel niet zijn geëerbiedigd, dat het feit dat zij wordt verzocht het Belgisch grondgebied te verlaten, onevenredig is aan het belang van de strafbeschikking die haar aanwezigheid op het grondgebied van het Koninkrijk rechtvaardigt.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel vijf jaren behalve de voorlopige hechtenis van 23 augustus 2012 tot 1 februari 2013 voor heling en voor deelname aan een vereniging voor misdadigers. De kritiek van de verzoekende partij richt zich aldus tegen het motief in de bestreden beslissingen dat zij op 12 mei 2023 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor heling, witwassen van vermogensvoordelen en vereniging van misdadigers.

De Raad erkent dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, §2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld of het recht op een eerlijk proces daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissingen. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij op 12 mei 2023 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor heling, witwassen van vermogensvoordelen en vereniging van misdadigers, wat steun vindt in het administratief dossier.

Ook al houdt het aanhoudingsmandaat geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit wel afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, §2 van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Overeenkomstig artikel 16, §5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak. Het bevel tot aanhouding van 12 mei 2023 bevindt zich in het administratief dossier.

Betreffende de tweede bestreden beslissing wijst de verzoekende partij erop dat in deze beslissing gemotiveerd wordt dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden en betoogt zij dat zij nog niet is veroordeeld, zodat zij het vermoeden van onschuld geniet dat moet gelden voor eenieder die wordt berecht en die nog niet het voorwerp is geweest van een definitieve veroordeling, dat *in casu* een gerechtelijk onderzoek aan de gang is, dat zij in het kader van deze procedure voorlopig in vrijheid gesteld is, dat zij nog niet het voorwerp is geweest van enige veroordeling en dus nog steeds onschuldig wordt geacht aan de feiten die de tweede bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen, dat door te

motiveren in de tweede bestreden beslissing dat zij de openbare orde heeft geschaad, de verwerende partij de in het tweede middel geschonden geachte bepalingen schendt.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij echter volledig voorbij aan het motief waarin wordt gesteld dat zij reeds werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel vijf jaren behalve de voorlopige hechtenis van 23 augustus 2012 tot 1 februari 2013 voor heling en voor deelname aan een vereniging voor misdadigers. Aldus is zij wel degelijk reeds het voorwerp geweest van een definitieve veroordeling en kan zij niet langer dienstig verwijzen, betreffende die feiten, naar het vermoeden van onschuld. Zij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij door te motiveren in de tweede bestreden beslissing dat zij de openbare orde heeft geschaad, de in het tweede middel geschonden geachte bepalingen schendt.

Een schending van 'het vermoeden van onschuld' wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

3.14. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER